

Sygn. akt II K 105/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Bejger

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. J. K.

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2016 roku

sprawy S. G.

syna S. i M. z domu L.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że: w dniu 13.03.2016 r. we F. gm. K., w powiecie (...) (...), w województwie (...), działając umyślnie, kierował samochodem osobowym m-ki V. (...) nr rej. niemiecki (...) wbrew orzeczonemu na podstawie wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 01.10.2009 r. sygn. IIK 112/09 zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 10 lat obowiązującemu od 19.05.2014 roku przy czym czyn ten popełnił w okresie pięciu lat od odbycia w okresie od 10.10.2011 r. do 19.05.2014 r. części kary łącznej 3 lat i 6 m-cy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 01.10.2009 r. w sprawie IIK 112/09 za przestępstwa z art. 244 kk i art. 178a §1 kk, będąc warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary;

tj. o przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 64 §1 kk

ORZEKA:

I. uznaje oskarżonego S. G. za winnego popełnienia zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu, tj. przestępstwa z art. 244 kk w zw. z art. 64 §1 kk i za to na mocy art. 244 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180,00 (stu osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej i obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70,00 (siedemdziesięciu złotych).

II K 105/16

UZASADNIENIE

S. G. został oskarżony o to, że w dniu 13 marca 2016 roku we F., gm. K., w powiecie golubsko- (...), w województwie (...), działając umyślnie kierował samochodem osobowym marki v. (...) o nr rej. (...), wbrew orzeczonemu na podstawie wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 1 października 2009 roku, sygn. akt II K 112/09, zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 10 lat, obowiązującemu od 16 maja 2014 roku, przy czym czyn ten popełnił w okresie pięciu lat od odbycia w okresie od 10 października 2011 roku do 19 maja 2014 roku części kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kartuzach z dnia 1 października 2009 roku w sprawie II K 112/09 za przestępstwa z art. 244 kk i art. 178 § 1 kk, będąc warunkowo przedterminowo zwolniony z odbycia reszty kary, tj. o przestępstwo z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

W przedmiotowej sprawie stan faktyczny nie budził wątpliwości. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, które były zgodne z ustaleniami oskarżyciela publicznego (k. 10-10v, 30, 32). Oskarżony wyjaśnił, iż w dniu 13 marca 2016 roku prowadził samochód osobowy wbrew orzeczonemu zakazowi prowadzenia pojazdów mechanicznych. Wyjaśnienia złożone przez oskarżonego były zborne i logiczne, wobec czego sąd nie znalazł podstaw, aby je zakwestionować, uznając je za wiarygodne.

Jak już wskazano, ustalenia faktyczne nie stanowiły przedmiotu sporu w sprawie. Mając na uwadze treść wniosku obrońcy oskarżonego, uzasadnienie w zasadniczej części koncentruje się na omówieniu rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych popełnionych czynów (art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 422 § 2 kpk).

Oskarżony S. G., przyznając się do winy, zadeklarował wolę dobrowolnego poddania się karze. Podczas przesłuchania w dniu 14 marca 2016 roku uzgodnił karę z prokuratorem (k. 32). Na tej podstawie prokurator wystąpił z wnioskiem o skazanie w trybie art. 335 § 2 kpk (k. 42-44). Za czyn zarzucany oskarżonemu uzgodniono karę 1 roku pozbawienia wolności oraz obciążenie opłatą i wydatkami.

Sąd uwzględnił wniosek.

W ocenie sądu fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu nie budził wątpliwości. Oskarżony sam wszak przyznał, iż prowadził pojazd wbrew orzeczonemu zakazowi oraz w okresie 5 lat od odbycia części kary pozbawienia wolności. Jego zachowanie wyczerpało znamiona występku z art. 244 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Uwzględniając wniosek o skazanie, sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i na mocy art. 244 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie sądu wymierzona kara – tak co do wymiaru, jak i rodzaju – jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu. Jako okoliczność obciążającą sąd uznał dotychczasową karalność oskarżonego. S. G. do tej pory, był dziewięciokrotnie karany, w tym pięciokrotnie za przestępstwa z art. 244 kk (k. 57-58). Jak dowodzi tego niniejsza sprawa, że skazań tych oskarżony nie wyciągnął żadnych wniosków. Przeciwnie, ponownie dopuścił się prowadzenia pojazdu mechanicznego wbrew orzeczonemu zakazowi. Zdaniem sądu oskarżony swoim kolejnym tego typu zachowaniem pokazał kompletny brak poszanowania porządku prawnego. Mimo otrzymanej szansy, oskarżony ponownie popełnił przestępstwo. Zauważyć wszak należy, iż czyn oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, przebywając na warunkowym przedterminowym zwolnieniu. Musiał być zatem w pełni świadomy konsekwencji naruszenia porządku prawnego w tym czasie. Mimo to ponownie zdecydował się na prowadzenie pojazdu wbrew orzeczonemu zakazowi. Okoliczności te dały sądowi wystarczającą podstawę do przyjęcia, iż dalsze przebywanie oskarżonego na wolności będzie stanowiło dla niego asumpt do popełniania kolejnych nagannych zachowań. Przy orzekaniu kary pozbawienia wolności okolicznością obciążającą był również fakt popełnienia tego czynu w okresie pięciu lat od odbycia części kary pozbawienia wolności, tj. warunkach recydywy z art. 64 § 1 kk. W świetle przedstawionych wyżej okoliczności nie sposób przyjąć, aby orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, albo innej kary wolnościowej odniosło swój efekt resocjalizacyjny i prewencyjny. Warunki i właściwości osobiste oskarżonego nie gwarantują osiągnięcia tak postawionych celów kary. Z tego też względu orzeczona kara pozbawienia wolności ma charakter bezwzględny. Zdaniem sądu jedynie kara izolacyjna w orzeczonym wymiarze postawi dostateczną tamę poczuciu bezkarności oskarżonego. W przekonaniu sądu orzeczona kara pozbawienia wolności w sposób właściwy uwzględnia zarówno okoliczności popełnionego przestępstwa, jak i osobowość sprawcy, będąc w odczuciu społecznym karą sprawiedliwą. Oskarżony jest już po raz dziesiąty karany, a wcześniejsze środki represji karnej, w tym o charakterze wolnościowych oraz izolacyjnym nie odniosły skutków. Okolicznością łagodzącą, którą sąd uwzględnił przy wymiarze kary była postawa oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym, w toku którego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wyjaśnienia oraz zadeklarował wolę uzgodnienia kary z prokuratorem. W tym miejscu podnieść należy, iż czyn z art. 244 kk zagrożony jest karą pozbawienia wolności do 3 lat. Biorąc pod uwagę, iż zarzucany czyn został popełniony w ramach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk, zgodnie z którym sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia

zwiększonego o połowę, orzeczona kara nie może razić surowością. Zdaniem sądu okres spędzony w izolacji skłoni oskarżonego do refleksji oraz nabrania krytycznego stosunku do swojego dotychczasowego postępowania.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 627 kpk, zasądzając od oskarżonego kwotę 180 złotych tytułem opłaty oraz obciążając go wydatkami w sprawie w kwocie 70 złotych. Rozstrzygnięcie w tym zakresie uwzględnia wynik procesu oraz możliwości płatnicze oskarżonego. Oceniając jego sytuację materialną należało bowiem dojść do wniosku, iż poniesienie kosztów nie będzie związane z istotnym uszczerbkiem dla oskarżonego oraz jego rodziny.